

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.088 van 3 februari 2015
in de zaak A. 210.710/IX-8248**

In zake: Nicolas de SÉJOURNET de RAMEIGNIES
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Fiers
kantoor houdend te 9000 Gent
Coupure 383
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS, vertegenwoordigd door
de scholengroep 27 – Scholengroep aan Zee
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Stommels
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 220 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 november 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de delibererende klassenraad van de opleiding ‘hoger beroepsonderwijs verpleegkunde’ van het Vesaliusinstituut te Brugge van 29 augustus 2013, waarbij wordt beslist dat Nicolas de Séjournet de Rameignies niet geslaagd is voor de module ‘toegepaste verpleegkunde’ en van de beslissing van de algemeen directeur van de scholengroep 27 van het Gemeenschapsonderwijs van 6 september 2013 om de over Nicolas de Séjournet de Rameignies delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 januari 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Jan Fiers, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jan Fransen, die *loco* advocaat Marc Stommels verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Tijdens het schooljaar 2012-2013 is verzoeker ingeschreven als cursist in de module ‘toegepaste verpleegkunde’ van de opleiding verpleegkunde van het hoger beroepsonderwijs (HBO5) in het Vesaliusinstituut te Brugge, on-

derwijsinstelling die behoort tot de scholengroep 27 van het Gemeenschapsonderwijs.

Het eindrapport van einde juni 2013 vermeldt volgende commentaar over verzoeker:

“Niet geslaagd voor stage in z’n totaliteit. 3 van de 4 stageperiodes niet geslaagd. Niet geslaagd voor technische vaardigheden in zijn totaliteit. In 2 periodes niet geslaagd voor technische vaardigheden. Gezien het niet geslaagd zijn voor technische vaardigheden in periode 3&4 geeft dit ook een negatieve evolutie weer in de loop van het jaar. Ook niet geslaagd voor totaalzorg, ook niet tijdens remediëring. Al deze tekorten geven aan dat je de competenties die je moet bereikt hebben op het einde van module 5 niet onder de knie hebt.”

3.2. Overleg met de directeur resulteert in een nieuwe bijeenroeping van de delibererende klassenraad, die op 29 augustus 2013 zijn beslissing handhaaft.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.3. Na de bezwaarprocedure bij en op advies van de beroepscommissie, beslist de algemeen directeur van de scholengroep op 6 september 2013 om de over verzoeker delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen.

Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze wordt in de volgende bewoordingen ter kennis van verzoeker gebracht:

“De beroepscommissie samen gekomen op 5/9/2013 schrijft het volgende: Ons inziens is het commentaar op het eindrapport de kern van de zaak: Nicolas is geslaagd voor alle theoretische onderdelen en de praktijkonderdelen geëvalueerd in de klas van de afgelopen module. Daartegenover staat het grote aantal tekorten in de praktijkonderdelen die geëvalueerd zijn op het werkveld waar 3 van de 4 stageperiodes eindigen met ‘niet geslaagd’. Voor de technische vaardigheden is hij niet geslaagd in zijn totaliteit. In 2 periodes is de cursist niet geslaagd voor technische vaardigheden waarbij de negatieve evolutie in de loop van het jaar blijkt. Daarenboven niet geslaagd in de totaalzorg ondanks de remediëring in een vertrouwde afdeling.

Dyslexie en of het gebrek aan begeleiding en sticordi maatregelen zijn geen fundamentele redenen voor het niet slagen in deze module, gezien de motivering van de klassenraad. Deze leerstoornis zou in eerste instantie negatieve invloed kunnen hebben op de theoretische vakken waarvoor hij wel geslaagd is en niet of minder op de praktijk van de stage.

De tekorten geven aan dat de cursist de te bereiken competenties op het einde van module 5 onvoldoende heeft verworven.

De beroepscommissie adviseert mij eenparig om de klassenraad in zijn delibere[re]nde functie niet opnieuw samen te roepen. Dit advies, gezien de grondige afweging en argumentatie alsook het ingaan op de bijkomende argumentatie aangebracht door u, via uw raadsman, wordt gevolgd door de algemeen directeur.

De algemeen directeur beslist om de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen.”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Ratione materiae

Exceptie

4. De verwerende partij werpt op dat enkel de beslissing van de algemeen directeur voorwerp kan uitmaken van de procedure tot nietigverklaring.

5. Verzoeker antwoordt hierop niet in de memorie van wederantwoord; in zijn laatste memorie betoogt hij dat de bestreden beslissingen dermate met elkaar verweven zijn dat ze niet los van elkaar kunnen worden gezien.

Beoordeling

6. Wanneer, zoals te dezen, een georganiseerd administratief beroep open staat tegen een evaluatiebeslissing van de delibererende klassenraad, dan is enkel de beslissing waarmee die administratieve beroepsprocedure wordt afgesloten de voor de Raad van State aanvechtbare eindbeslissing. Reeds in tal van arresten heeft de Raad van State toegelicht dat in het kader van de verhaalmogelijkheid in het secundair onderwijs zoals die toentertijd was geregeld, niet de beroepen klassenraadbeslissing de ontvankelijk aanvechtbare eindbeslissing

was, maar wel de beslissing van de ingevolge het beroep opnieuw opgeroepen klassenraad of, zoals in deze zaak, de weigering om die delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen. Er is geen reden daarover anders te oordelen voor wat de in artikel 2, § 2/1, van de Codex Secundair Onderwijs bedoelde opleiding verpleegkunde van het hoger beroepsonderwijs betreft.

7. De exceptie is gegrond. Naar zijn voorwerp is het beroep enkel ontvankelijk met betrekking tot de beslissing waarbij de algemeen directeur op 6 september 2013 weigert om de over verzoeker delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen. Voor het overige is het beroep niet ontvankelijk.

B. Ratione temporis

Exceptie

8. In het auditorsverslag wordt ambtshalve opgeworpen dat het voorliggende beroep, dat verzoeker ingesteld heeft op 12 november 2013, laattijdig is en derhalve niet ontvankelijk.

In haar laatste memorie sluit de verwerende partij zich aan bij het auditorsverslag.

Beoordeling

9. De door verzoeker bestreden beslissing van de algemeen directeur is op vrijdag 6 september 2013 met een gewone aangetekende brief ter post afgegeven.

Luidens artikel 4, § 2, derde en vierde lid, van het algemeen procedurereglement is dan “de eerste dag van de termijn voor het indienen van het verzoekschrift de derde werkdag die volgt op de verzending van de brief, behoudens bewijs van het tegendeel door de geadresseerde, en is die dag inbegrepen

in de termijn” en geldt het postmerk “als bewijs, zowel voor de verzending als voor de ontvangst of de weigering”.

Voor de toepassing van bedoeld artikel worden de zaterdag en de zondag niet als een werkdag beschouwd.

Dit betekent dat woensdag 11 september 2013 – dat is de derde werkdag die volgt op de verzending van de brief – de eerste dag is van de termijn voor het indienen van huidig verzoekschrift, welke ook is inbegrepen in die termijn, en dat de verjaringstermijn van zestig dagen verstreek op zaterdag 9 november 2013. Omdat die dag echter een zaterdag is, wordt de vervaldag met toepassing van artikel 88, derde lid, van het algemeen procedurereglement verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Aangezien 10 november 2013 een zondag is en maandag 11 november 2013 een feestdag, is het op de eerstvolgende werkdag, namelijk op dinsdag 12 november 2013 ingestelde beroep tijdig.

10. De exceptie wordt verworpen.

C. Actueel belang

Exceptie

11. In haar laatste memorie werpt de verwerende partij op dat verzoeker “geen volgehouden belang” heeft bij de huidige procedure, omdat hij op 30 juni 2014 het diploma van gegradueerde in de verpleegkunde heeft behaald.

Beoordeling

12. Zoals de Raad van State nog recent heeft uiteengezet in zijn arrest nr. 218.919 van 17 april 2012 inzake D’Helft en bevestigd in zijn arrest

nr. 225.079 van 14 oktober 2013 inzake Aper, ontleent een leerling – *casu quo* een cursist – aan het verlies van een schooljaar dat met het niet-geslaagd verklaren gepaard gaat een gekwalificeerd moreel nadeel dat zijn belang bij het beroep schraagt en in beginsel blijft dienen.

Dat verzoeker intussen het einddiploma al heeft behaald, verandert daar niets aan.

De uiteenzetting van de verwerende partij brengt geen concrete gegevens bij op grond waarvan in de voorliggende zaak van dit uitgangspunt afgeweken zou moeten worden.

Verzoeker geeft aldus blijk van het vereiste belang.

13. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

14. Een eerste middel is geput uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en het zorgvuldigheidsbeginsel, “doordat, de Algemeen Directeur het beroep van verzoekende partij niet heeft ingewilligd, zonder [...] uitdrukkelijk inhoudelijk afdoende te motiveren waarom hij dit gedaan heeft; dat ook de klassenraad dit niet heeft gedaan”.

Verzoeker ontwikkelt dit middel als volgt:

“Aangezien de Algemeen Directeur zich baseert op het advies van de beroepscommissie, dat op haar beurt zich baseert op de informatie aange-

reikt door de directie en de klassenraad, en deze tijdens het schooljaar te kort is geschoten in de begeleiding en nadien in de beoordeling van verzoeker;

Dat daardoor de beslissing ook al is aangetast door gebreken;

Nu verzoekende partij zijn dossier nooit op afdoende wijze heeft kunnen raadplegen, hem geen kopie ter beschikking is gesteld, is de motivering zoals blijkt uit de brief onvoldoende.

Verzoekende partij kan dus niet eens afdoende beoordelen of er nog andere motieven aan de grondslag van de beslissing hebben gelegen, en evenmin welke elementen eventueel in zijn voordeel niet zijn in rekening [...] gebracht. Minstens blijkt uit de brieven van directeur [G.] en algemeen directeur [D.] een belangrijke tegenstrijdigheid met wat er op sommige stagedocumenten te lezen is [of] door stageleerkrachten gezegd wordt: ‘Theorie is goed gekend, praktijk ook, je weet wat je moet doen maar er mankeert ‘ietske’.’

15. In zijn memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het geschrevene en doet hij voorts gelden dat in de bestreden beslissing “niet wordt geantwoord op de opmerkingen van verzoeker, waarbij meerdere betrokken diensten waar verzoeker stage heeft gelopen of gewerkt heeft, wel tevreden zijn van zijn prestaties, zelfs in die mate dat ze een toekomstige tewerkstelling in het vooruitzicht stellen” en hij betoogt dat:

“op geen enkele wijze wordt aangetoond op welke wijze de school bij het beoordelen van verzoeker rekening heeft gehouden met zijn bijzondere situatie, ondanks zijn herhaalde vragen [...]. Zo heeft verzoeker nooit mogen gebruik maken van SPRINT, [een] programma dat zeer gebruikelijk is bij dyslectici. Zo zijn op meerdere momenten spelfouten zwaar aangekend. Zo werden werkpunten in geschreven documenten doorgegeven, die voor verzoeker onleesbaar waren. Zo werden tussentijdse evaluaties gehouden 3 dagen voor de eindevaluatie.

Het gaat hier niet zozeer over de vraag OF verzoeker de vereiste kennis en kunde bezit, maar wel over de vraag HOE men deze heeft geëvalueerd. Hierop wordt enkel met gemeenplaatsen gereageerd.”

Beoordeling

16. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de formelemotiveringswet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of

minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen nagaan of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

17. In het bestreden besluit stelt de algemeen directeur dat hij zich richt naar en aansluit bij het advies van de beroepscommissie; hij sluit zich met andere woorden aan bij de motieven van de beroepscommissie, die hij overigens in zijn beslissing weergeeft. De formelemotiveringsplicht vereist niet dat, ingeval de algemeen directeur als tot beslissen bevoegd orgaan zo een advies uitdrukkelijk bijvalt en zich aldus de motieven ervan eigen maakt, hij ook nog moet opgeven waarom hij dat advies tot het zijne maakt.

In zoverre het middel uitgaat van het tegenovergestelde uitgangspunt, faalt het naar recht.

18. Voor het adviserende orgaan gelden in zo een geval wel dezelfde vereisten met betrekking tot de formelemotiveringsplicht, als voor de beslissende overheid zelf. Een andere vraag is dan ook of het advies zelf de toets van de formelemotiveringsplicht kan doorstaan.

Daarover beklaagt verzoeker zich in zijn verzoekschrift echter niet. Wel doet hij dat in zijn memorie van wederantwoord. Dat is evenwel laattijdig. Middelen en de strekking ervan moeten in het verzoekschrift duidelijk en ondubbelzinnig worden geformuleerd. Verzoeker kreeg middels de bestreden beslissing ook kennis van het integrale advies van de beroepscommissie, zodat hij geacht moet worden in staat te zijn geweest een middel aangaande een gebrek aan motivering in dat advies reeds in zijn verzoekschrift aan te voeren.

19. In zoverre verzoeker in het middel aanbrengt dat hij zijn dossier nooit op afdoende wijze heeft kunnen raadplegen, stelt de Raad met de verweren-

de partij vast dat dit aspect van het middel samenvalt met het derde middel en dat verzoeker die zienswijze in zijn latere memories niet weerspreekt, zodat het bij het eerste middel niet afzonderlijk aan bod hoeft te komen.

20.1. Verzoeker stelt, zeer cryptisch, dat de verwerende partij “tijdens het schooljaar tekort is geschoten in de begeleiding en nadien in de beoordeling”.

Waarin de tekortkomingen precies bestaan, verduidelijkt verzoeker in het inleidend verzoekschrift niet. De weerlegging door de beroepscommissie – dat deze leerstoornis in eerste instantie een negatieve invloed zou kunnen hebben op de theoretische vakken waarvoor hij geslaagd is maar niet of in mindere mate op de praktijk van de stage – laat verzoeker in het inleidend verzoekschrift ongerept.

20.2. Ten overvloede daarom, herinnert de Raad aan zijn vaste rechtspraak dat het, in beginsel, zo is dat het één zaak is of een leerling bewezen heeft de van hem verlangde kennis en kunde te bezitten, een andere, als hij die kennis en kunde niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Deze laatste kan diegene zijn die hem op de examens heeft voorbereid of in de stage begeleid door bij die voorbereiding en begeleiding in gebreke te blijven. Zelfs indien een leerling de school terecht zou verwijten niet tijdig over problemen te hebben gecommuniceerd en geïnformeerd, niet in de passende begeleidingsmaatregelen te hebben voorzien of ze niet te hebben toegepast of aangepast, dan kan dat hoogstens betekenen dat de school schuld of mede schuld draagt aan het minder gunstige eindresultaat van die leerling, maar kan zulks dit eindresultaat niet meer zo beïnvloeden dat het gunstiger wordt. Er kan, met andere woorden, niet dadelijk worden ingezien hoe een eventuele tekortkoming in de begeleiding tijdens het schooljaar ertoe moet leiden het uiteindelijke resultaat als beter te evalueren dan wat er is geleverd, laat staan dat van de weeromstuit aan de leerling, ook al is hij voor dat schooljaar niet geslaagd, ter genoegdoening maar een diploma verleend moet worden.

Verzoeker komt er niet toe, met de nodige precisie, in het inleidend verzoekschrift aan te tonen waarom voor hem uitzonderlijk van voormeld beginsel moet worden afgeweken.

20.3. Hij betoogt in de memorie van wederantwoord nog dat hij “nooit [heeft] mogen gebruik maken van SPRINT, [een] programma dat zeer gebruikelijk is bij dyslectici”, dat “op meerdere momenten spelfouten zwaar aangekend [zijn]”, dat “werkpunten in geschreven documenten [werden] doorgegeven, die voor verzoeker onleesbaar waren” en dat “tussentijdse evaluaties [werden] gehouden 3 dagen voor de eindevaluatie”. Van die grieven toont verzoeker echter niet aan dat hij ze niet reeds in zijn verzoekschrift kon opnemen, zodat ze niet ontvankelijk zijn. Overigens laat verzoeker nog steeds na deze grieven in verband te brengen met specifieke afspraken uit het begeleidingsplan tussen verzoeker en de verwerende partij, of met specifiek en concreet voor verzoeker vastgelegde sticordimaatregelen, die een weerslag hebben op de tekorten voor de praktijkstage.

20.4. Op de terechtzitting refereert verzoeker voor het eerst aan het “individueel handelingsplan” (stuk 13 van het administratief dossier), dat was “ondertekend, maar daarna nooit nageleefd”. Nog steeds blijft verzoeker zeer algemeen en hoe dan ook lag het op zijn weg om reeds bij het instellen van het beroep dit handelingsplan aan de Raad van State voor te leggen en, vooral, zijn argumentatie over gemaakte, maar niet nageleefde afspraken en hun weerslag op de tekorten daar zeer specifiek aan te koppelen. Dat heeft hij niet gedaan.

21. Zoals het oorspronkelijk is aangevoerd, is het eerste middel deels onontvankelijk, deels ongegrond. Zoals het in de memorie van wederantwoord is aangevuld en op de terechtzitting door verzoeker is toegelicht, is het niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

22. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “het recht om gehoord te worden in een zaak die hem aanbelangt”, “doordat de interne beroepscommissie, bij monde van de algemeen directeur, niet toestond dat verzoeker werd gehoord; en dat dit voordien ook al niet voor de klassenraad mogelijk was gebleken, bij monde van de directeur, voorzitter van de klassenraad”.

Volgens verzoeker moest aan de vraag van zijn raadsman om te worden gehoord gevolg worden gegeven, zodat hij zich afdoende kon verdedigen tegen zijn negatieve beoordeling. Hij gaat ervan uit dat hij alleen op die wijze zeker kan zijn dat zijn argumenten worden beluisterd door diegenen die er moeten over oordelen.

23. In zijn memorie van wederantwoord argumenteert verzoeker dat “op geen enkele wijze uit de antwoorden is gebleken” dat zijn argumenten werden “beluisterd”.

Beoordeling

24. Geen bepaling in de Codex Secundair Onderwijs, zoals toentertijd van toepassing, geen bepaling in het schoolreglement, noch het beginsel van de hoorplicht, vereist dat de beroepscommissie of de delibererende klassenraad de leerling in persoon, of zijn raadsman, hoort. De toepasselijke regelgeving regelt uitdrukkelijk dat het ‘horen’ van verzoeker eerst gebeurt middels het mondeling overleg – dat overigens tot de nieuwe bijeenkomst van de klassenraad had geleid – en vervolgens middels het schriftelijk bezwaar dat hij aan de beroepscommissie kon voorleggen, waarin hij al zijn argumenten kon ontwikkelen en waarover de algemeen directeur had te beslissen.

Deze procedure roept voor deze overheid overigens de verplichting op om het verweer in haar besluitvorming te betrekken. Indien verzoeker van oordeel is dat zijn argumenten niet “beluisterd” zijn, minstens dat dit uit de bestreden beslissing niet blijkt, dan is zulks geen zaak van schending van de hoorplicht, maar valt het verzoeker toe een schending van de motiveringsplicht aan te tonen. Daartoe komt hij echter niet in het tweede middel en daarin faalt hij bij het eerste en het derde middel.

25. Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

26. In een derde middel beroept verzoeker zich nogmaals op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging, “doordat noch de directeur, noch de klassenraad, noch de interne beroepscommissie, noch de algemeen directeur, verzoeker in staat hebben gesteld kennis te nemen van zijn volledige dossier”.

Hij betoogt dat “aan de vraag van [zijn] raadsman [...] om hierover meer, eigenlijk volledige duidelijkheid te verschaffen, (of om gehoord te worden), geen gevolg werd gegeven. Hierdoor kon verzoeker niet weten in welke mate er ook positieve elementen in zijn dossier stonden, die hem beter zouden toelaten zelf een betere en gemotiveerde afweging te maken betreffende de beslissing(en) die over hem werden genomen. Hem werden, ter gelegenheid van het onderhoud met de directeur en zijn adjunct enkel geselecteerde documenten ter beschikking gesteld, die enkel de negatieve punten moesten belichten”.

27. In zijn memorie van wederantwoord voegt verzoeker aan de adstructie van zijn derde middel alleen toe dat “de directeur zelf [aangaf] dat men

een selectie had gemaakt, wat bleek uit het niet doorlopen van de nummering van de documenten”.

28. In zijn laatste memorie merkt verzoeker op dat “uit het tijdelijke stilzwijgen op dit punt tijdens een korte fase in de procedure” – versta: in zijn bezwaar voor de beroepscommissie – niet afgeleid kan worden dat hieraan was verholpen door de verwerende partij.

Beoordeling

29. Met de verwerende partij en het door verzoeker op dit punt niet weersproken auditoraatsverslag stelt ook de Raad van State vast dat verzoeker tijdens de administratieve beroepsprocedure in de school geen enkele opmerking heeft gemaakt over het feit dat hij geen kennis had van welke stukken dan ook.

In een brief van 27 juni 2013, waarmee de beroepsprocedure is opgestart, vraagt de raadsman van verzoeker inzage in het dossier. Dat hij daarop nadien niet meer terugkomt kan betekenen dat hij inzage heeft gekregen – wat verzoeker thans logenstraft – ofwel dat hij over dat administratiefrechtelijk bezwaar is heengestapt.

Hij kan zich daar dus thans niet voor het eerst voor de Raad van State over beklagen.

Overigens heeft de verwerende partij alleszins in het administratief dossier verzoekers leerlingendossier neergelegd – met daarin onder meer verzoekers eindrapporten van de verschillende studie jaren, de verslagen van de begeleidende klassenraden, verslagen van de studiebegeleiding, stageverslagen en -commentaren en briefwisseling. Verzoeker verduidelijkt ook na inzage hiervan nog steeds niet van welke informatie hij toentertijd verstoken zou zijn gebleven en, mocht hij erover hebben beschikt, welke aanvullende argumenten hij dan nuttig had kunnen ontwikkelen.

30. In welke mate daardoor ook de formelemotiveringsplicht is geschonden, licht verzoeker niet nader toe en is ook niet evident zichtbaar.

31. Het derde middel – en het daarmee verband houdende onderdeel van het eerste middel – is onontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 februari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren